

တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်

နှင်းငွေတထောင်
မိုးတမောင်

သစ္စာ
ငါ့စာဖတ်၍ ၊ မမြတ်တိုင်စေ
မရှုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တပိုင်တလေ
တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်
ငါ့ဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါ့မွန်အမြတ်
ငါ့အတတ်ဟု ၊ စာဖတ်သူပေါ်
ခေါင်းကိုကျော်၍ ၊ ငါ့သော်ဆရာ၊
မလုပ်ပါတည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အခန်း (၁)

(က)

ဆောင်းက ကောင်းကောင်း သစ်ခွဲပြီးပြီ။ ဆောင်းသစ်ခွဲပြီးပြီမို့ ည
နေမှာ နှင်းငွေ့တို့ ဝှေ့ဝှေ့လေး မှုန်နေသည် ။ ပြာပြာရီရီလေးဆိုတော့

မြူနှင့်ပင် တူနေသည် ။ သို့ရာတွင် မြူဆိုသည် က နွေ၏ ပစ္စည်းပါ။ ဆောင်း၏ တန်ဆာမဟုတ်။ ပြီးတော့ မြူမှာ က အနံ့မရှိ၊ အနည်းဆုံး အနံ့မရှိဘူးဟု ထင်သည် ။ နှင်းမှာ တော့ အနံ့ရှိသည် ။ သင်းသည် မွှေးသည် ဟု တော့ မဆိုနိုင်။ လန်းဆန်းသော ရနံ့တစ်မျိုးကတော့ အမှန်ရှိသည် ။ သည် ရနံ့ရလျှင် ဆောင်းသစ်ပြီဟု သိရသည် ။ သို့မဟုတ် နှင်းတို့ ရောက် လာပြီဟု နားလည်ရသည် ။

အမှန်ကတော့ ဆောင်းသစ်ပြီဆိုခြင်းနှင့် နှင်းတို့ ရောက် လာပြီဆိုခြင်းသည် အဓိပ္ပါယ်အတူတူပဲဟု ထင်သည် ။ တစ်ခုပဲ ခက်သည် ။ ဆောင်းသစ်ပြီဆိုတော့ မိုးကာလ ကြောစင်သွားပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသလော။ ဆိုနိုင်မည်မထင်၊ အဟောင်းနှင့် အသစ်သည် တစ်ပိုင်းတစ်လက်စ ထပ်နေတတ်သည် ။

ညနေကိုကြည့်ပါ။ အရှေ့ဘက် လောကဓာတ်တစ်ခြမ်းမှာ နှင်းတို့ ပြာပြာရီရီ မှုန်နေသည် ။ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှာ တော့ တိမ်တောက်နေသည် ။ မိုးကာလ နေဝင်ချိန်ကဲ့သို့ ရောင်မျိုးတွေ စုံနေသည် ။ ခရမ်းရမ်း၊ မီးခိုးရောင် တိမ်စိုင့်တွေလည်း ရှိနေကြသေးသည် ။ တစ်ချို့ တစ်ချို့တွင် လေက ပြင်းပြင်းလေးလာသည် ။ မြောက်ပြန်လေလည်း မဟုတ်။ ဘယ်အချိန်မှာ တိမ်တိုက်တွေဆက်ပြီး လွှမ်းသွားဦးမည်နည်း။ အဲသည် လိုဆိုလျှင် တန်ဆောင်မုန်းည ကောင်းကင်မှာ နက္ခတ်တွေ စုံအောင် ပေါ်နိုင်ပါဦးမည်လော။ လှတတ်သော တန်းဆောင်ရွှေတိုင် ညတစ်ညမှာ မိုးသားတွေရှိလျှင်တော့ အင်း... ဝမ်းနည်းစရာပေါ့။

ကထိက ဒေါက်တာဦးမြင့်နွယ်သည် ထနောင်းနှင့် တမာပင်တို့ ရံအပ်သော မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဗဟိုရှိ လမ်းဝိုက်ဝိုက် ကလေးအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ပြုံးမိသည် ။

စိတ်ပညာ ကထိကဖြစ်သောကြောင့် စိတ်အကြောင်း နားလည်သည် ။ အထူးသဖြင့် မိမိစိတ်ကို မိမိ နားလည်သည် ။

မိမိသည် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည် ။ စိတ်ကူးယဉ်တတ်ခြင်းကိုလည်း ရှက်ဖွယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မှတ်ခဲ့။ အမှန်မှာ လူ့စိတ်သည် လူ့စိတ်ဖြစ်နေဖို့ သင့်တင့်သော စိတ်ကူးယဉ်မှုက လိုသည် ။

သည် ရာသီက စိတ်ကူးယဉ်၍ အလွန်ကောင်းသည် ၊ လှသည် ၊ ဆန်းသည် ၊ လွမ်းဖွယ်ပင် ညိုညိုလေးရှိနေသည် ။

ဦးမြင့်နွယ်သည် ဘားရှားဟတ်(ထ)ဟု အစိုးရအင်ဂျင်နီယာတွေခေါ်သော လက်ထောက်ကထိကများ နေသည့် သစ်သားအိမ်တန်းရှေ့မှ တောင်ဘက်ဆီ ဦးတည်လျှောက်လာနေသည် ။

နီနီညိုညိုနှင့် သစ်သားအိမ်လေးများက လှပသည် ။ အိမ်ခြံဝင်းမှ မြေတို့ က ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြားမြေတို့ နှင့်မတူ၊ သူတို့ က လွလွဖြူဖြူ နိုင်သည် ။ ဖို့ ထားသောမြေဟု သိရသည် ။ မြေက လွလွဖြူဖြူဆိုတော့ ပေါက်နေကြသော သစ်ပင်ပန်းပင် တို့ ၏ အစိမ်းရောင်သည် ပို၍ ကြည်လင်ပေါ်လွင်သည် ။

အင်ဂျင်နီယာတွေ၏ အသုံးအနှုန်းကလည်း အခက်သား။ သစ်သားအိမ် လှလှကလေးများကို ဘာကြောင့် ဘားရှား ဟတ်(ထ)ဟု ခေါ်ကြမှန်းမသိ။

မန္တလေးသည် လှကြောင်း လူတွေသည် မိမိကို ယခင်က ဘာကြောင့် မပြောကြမှန်းလည်း မသိ။

ကဗျာဆန်သောအလှ ... သည် စကားကို မကြိုက်သေး။ ကဗျာအသက်ရှိသော အလှ ... ဟုတ်ပြီ။ ကဗျာအသက် ရှိသော အလှ။ မန္တလေး၏

အလှမှာ ကဗျာအသက်ရှိသည် ။

ဟိုးရှေ့အဝေးမှာ ရှမ်းတောင်မင်း ... ဟုတ်သည် ၊ တောင်မင်း ... မြင့်သည် ၊ ခန့်သည် ၊ တည်သည် ၊ ငြိမ်သည် ။ နှင်းလွှာအကာသားမို့ ပြာပြာမှောင်နေသေးသည် ။ တောင်မင်းနှင့် ရှုသူကြားမှာ က လယ်ကွင်းပြင်တွေ။ တောအုပ်က ဟိုတစ်စု သည် တစ်စု။ စေတီဖြူဖြူလေးတွေကလည်း မရှား။ သူတို့ ကလည်း တည်ငြိမ်သည် ။ သူတို့ မရှိလျှင် ရှုခင်းဘာဖြစ်သွားမည်နည်း။ မပြည့်မစုံ မလှမပ ဖြစ်သွားမည်က သေချာသည် ။

ဦးမြင့်နွယ်သည် အရှေ့ဘက်သို့ ချိုးလိုက်ပြီး တောင်တန်းပြာဆီ မျက်နှာမူ၍ လျှောက်သည် ။

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကျော်လျှောက်လာသည် ။ မိမိ၏ တိုက်ခြံအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ဦးမြင့်နွယ်သည် ဟိုဘက်ခြံသည် ဘက်ခြံကို ကြည့်သည် ။

ဟိုတစ်ဖက်ခြံမှာ က မိမိနှင့်ရွယ်တူခန့် ရုက္ခဗေဒပါမောက္ခသည် လသားအရွယ် သားငယ်ကို မြှောက်ချီနှုတ်ဆက်နေသည် ။ မိမိကဲ့သို့ပင် ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်စဖြစ်မည်။ အင်္ကျီအဝတ်အစား မလဲရသေး။ ပါမောက္ခက သားငယ်ကို မြှောက်ချီချောမြှူနေခိုက် သားအလတ်က သူ့ခါးကို နောက်မှ ဖက်ကာ ခိုတွဲထားသည် ။ ခပ်ကြီးကြီးတစ်ကောင်ကမူ ခြံတွင်း၌ စက်ဘီး ပတ်စီးနေသည် ။

ဦးမြင့်နွယ်က သက်ပြင်း မသိမသာချလိုက်ပြီး တိုက်တွင်းဝင်လာခဲ့သည် ။

မိမိကိုတော့ ဆီးကြိုမည့်သူမရှိ။ မိမိက ကြည်နူးဝမ်းသာစွာ ပွေ့ယူချီမြှောက် ချောမြှူရမည့်သူလည်း မရှိ။

ဦးမြင့်နွယ်သည် ရင်တွင်း၌ မဟာတဟာဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် အဝတ်အစားလဲသည်။ အင်္ကျီတွေကို ကြိုးတန်းမှာ ကိုင်းချိတ်နှင့် ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ပုဆိုးကိုတော့ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ဖြန့်လွှားထားခဲ့သည်။

အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့ပြီး ပီယာနိုခုံပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ ပီယာနိုအံဖုံးကို ဖွင့်ပြီး အသံစမ်းသည်။

ဘာတီးရမည်နည်း။ ဘာတီးရမှန်းမသိ၊ ဘာကိုမှ လည်း ဟုတ်တိပတ်တိ တီးချင်စိတ်မရှိ။

ခြေသံကြားရပြီး ကော်ဖီတစ်ပန်းကန် ကိုင်လျက် တပည့်ကျော် သက်ဝေ ပေါ်လာ၏။

သက်ဝေက ကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပုလေးပေါ် တင်ထားသည်။

ဦးမြင့်နွယ် ပီယာနိုတီးခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး သက်ဝေကို မေး၏။

" ကော်ဖီက ဒီတစ်ခွက်တည်းလား "

" ဟုတ်ကဲ့ဆရာ တစ်ခွက်တည်း၊ ဧည့်သည် လာဦးမှာ မို့လို့ လား "

"မင်းဘိုးအေ ဧည့်သည် လာရမလား၊ ငါ ကော်ဖီခါးခါး များများ သောက်ချင်တယ် "

" ဆောရီး .. ဆရာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ပြောမလို့ ၊ ဟိုနေ့က သတင်းစာထဲမှာ ဆောင်းပါးတစ်ခု ဖတ်ရတယ်။ ကော်ဖီထဲမှာ ကာဖင်းဆိုလား .. ဘာဖင်းဆိုလား .. အဲဒီဓာတ်ပါတယ်တဲ့ ။ အဲဒီဓာတ်ဟာ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ် ဆိုလား၊ နှလုံးတုန်တတ်တယ်ဆိုလား၊ အဲ .. တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ အသေအချာဆိုထားတယ် "

" အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ "

" ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ကော်ဖီတခွက်ပဲ ပေးတာ " ဦးမြင့် နွယ်က သက်ဝေကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။

" ဒီမှာ .. သက်ဝေ၊ မင်းက ဆရာလား ငါက ဆရာလား "

"ဟာ .. ဒီကိစ္စက အရှင်းကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၊ ဆရာက ဆရာ "

" အေး ... ရှင်းရင်ပြီးရော၊ ကော်ဖီထပ်ဖျော်ခဲ့၊ ကရားနဲ့ တစ်လုံး ကြားလား "

" ဆရာ ကုန်နိုင်ပါ့မလား "

" ရှည်မနေနဲ့ သက်ဝေ၊ ငါခိုင်းတာလုပ် "

" ကျွန်တော်က အလကား ကျန်နေမှာ စိုးလို့ ၊ သကြားက ဈေးကြီး တယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာ ဂေါက်ကွင်း သွားတော့မလို့ မဟုတ်လား "

" ငါ ... ဒီနေ့ ဂေါက်မရိုက်ဘူး "

"ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး ..."

" ဘာလဲ ဒါကြောင့်ကိုး .."

" ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးရွာတာ "

သက်ဝေ သည် မှတ်ချက်ကို ပေးပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွား၏။

မကျေမနပ်နှင့် ဦးမြင့်နွယ်သည် ကော်ဖီ ထိုင်သောက်၏။

သက်ဝေသည် လေသာရှည်သည် ။ ကော်ဖီဖျော်တော့ အကောင်း သား။ ဦးမြင့်နွယ် အကြိုက်အတိုင်း လေးလေးခါးခါးနှင့် သကြားပေါ့ပေါ့

ကော်ဖီသောက်ရင်း ဦးမြင့်နွယ်က ပြုံးမိသည် ။ ပညာရှိ သက်ဝေပြောသည် မှာ အမှန်သား။ ကော်ဖီကို များများ သောက်၍ မ ကောင်း။ ခက်သည် က မိမိသည် နို့မပါသော ကော်ဖီခါးကို အလွန်ကြိုက်သည် ။ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိလျှင် ကော်ဖီခါးကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်း လို ထိုင်သောက်နေရမှ ကျေနပ်သည် ။

ယခု ညနေပိုင်း၌ လုပ်စရာမရှိ၊ ဂေါက်ကွင်းသွားဖို့ အချိန်ကလည်း စကောစက။ အင်း ... ကော်ဖီသောက်ပြီးလျှင် ခြံတွင်းဆင်း၍ အက်ပရတ်ချ် (ဂေါက်သီးအနီးကပ်ရိုက်)ကျင့်မည်။ တစ်နာရီမျှ အချိန်လောက်တော့ ချောင်ချောင်ချိချိ ကုန်သွားနိုင်သည် ။

ကြွေကရားကိုင်လျက် သက်ဝေပြန်ပေါ်လာသည် ။

" ဪ ... မင်းက ဖျော်ပြီးပြီကိုး၊ ငါက နေတော့လို့ ပြောမလို့ "

" ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပါ "

" နို့ မင်းကို ငါ ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်လား "

" ကော်ဖီဖျော်ဖို့ က ရေနွေး ထပ်ကျိုရဦးမှာ ဆရာ "

" လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖို့ တော့ ရေနွေးက ဘယ်ကရသလဲ "

"ဒါကတော့ အစောတည်းက ကျွန်တော် ထည့်ထားတာ၊ အခု ရေနွေး ထပ်ကျိုထားပါတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နှင့်ပေါ့ ဆရာ၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကတော့ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး၊ များများ သောက်ရင် ဆီးတောင်ရွင်တယ်၊ ယောက်ျားမှာ ဆီး၊ မိန်းမမှာ မီးတဲ့ ၊ ကျွန်တော်တော့ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး မသောက်ရဲဘူး၊ ဟောဒီ ဆောင်းတွင်းဆို သာ ဆိုးတယ်။ စမောကော တယ်လာတယ် ဆရာ "

သက်ဝေက စမောကောဟု အင်္ဂလိပ်စကား ညှပ်သုံးသည် ကို

သတိပြုမိပြီး ဦးမြင့်နွယ် အသာပြုံးသည် ။ သည် ကောင့်မှာ သည် ရောဂါကလေးက ရှိသည် ။

" ဪ ... သက်ဝေရေ၊ ဒီညနေ ငါသွားစရာရှိတယ်၊ ထမင်းစော စော စားသွားလို့ ရမလား "

" သိပ်စောစော စားချင်ရင် မနက်က ဟင်းတွေနွေးပြီး ကျွေးပေးမယ်ဆရာ၊ နည်းနည်း အချိန်ပေးရင် ကျွန်တော် အစိမ်းကြော်လည်း ကြော်ပေးမယ် "

" မင်းအစိမ်းကြော်က ဘယ်လောက်ကြာမှာ လဲ "

" တနာရီလောက်ပဲ ဆရာ "

" ဟာ ...မင်းဥစ္စာ ကြာလှချည်လား "

" ကြော်တာက လေးငါးမိနစ်ပါ၊ လှီးတာချွတ်တာ ပြင်တာဆင်တာက နည်းနည်းလက်ဝင်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဟို ... ရူပဗေဒက ဆရာဦးတုတ်ဝင်းတပည့် စံကေးလို မဟုတ်ဘူး "

" ဦးတုတ်ဝင်းတပည့်က စံကေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဇော်နိုင်ဆို မဟုတ်လား "

"ဒါက ဒီရောက်မှ ဖြစ်တာပါ၊ ရွာတုန်းက စံကေးပါ"

" မင်းကိုလည်း ရွာတုန်းက လူလှလို့ ခေါ်တယ်ဆို "

" လူလှကနေ သက်ဝေဖြစ်တာ မလွန်ပါဘူး ဆရာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းတုန်းက ပြောင်းထားတဲ့ နာမည်၊ စံကေးက ရှစ်တန်းတောင် မအောင်ဘူး "

" ထားပါတော့ စံကေးလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာက ဘာပြောတာလဲ "

" စံကေးက အစိမ်းကြော်ဆိုပြီး ပန်းမုန်လာနဲ့ ဂေါ်ဖီရွက်တွေ သူ့ဆရာကို ကြော်ကြော်ကျွေးတယ်။ အချို့မှုန့်တွေ တကော်ကြီးထည့်၊ နနွင်းမှုန့်တွေ မဆီမဆိုင်ထည့်၊ သူ့ဟာ အစိမ်းကြော် မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ အဝါကြော်၊ ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို အစိမ်းကြော်အစစ် ကြော်ကျွေးမှာ ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဟိုဒင်း .. လော့စ်ရှိတယ် ဆရာ "

" အေး ... ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့်ရင် ပြင်ဆင်တော့၊ ခြောက်နာရီတိတိမှ ဆရာ ထမင်းစားချင်တယ် " " စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ဪ ... ဒါထက် ဆရာက ဘယ်သွားမလို့ လဲ "

" ဒီထဲတင်ပါပဲကွ၊ ဂီတဆည်းဆာရှိလို့ "

" အာ ... ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း ကြားတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် သွားနားထောင်မလို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဒါထက် ဆရာ အဲဒီက လူတွေနဲ့ ခင်ပြီလား "

" ဘယ်ဒီက လူတွေလဲ "

" ဟိုဒင်းလေ ဥက္ကဋ္ဌတို့ ၊ အတွင်းရေးမှူးတို့ ၊ အဲဒီပွဲလုပ်တဲ့ အဖွဲ့က လူတွေ "

" ခင်တယ်လေ ဘာလုပ်မလို့ လဲ "

" ခင်ရင် ပြောပေးပါလား ဆရာ၊ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ပေးလိုက်ချင်လို့ "

" အလို ဆိုစမ်းပါဦး "

"ဒီလိုပါဆရာ၊ ဆည်းဆာဆိုတဲ့ စကားက အနက်နှစ်မျိုးထွက်တယ်၊ နံနက်မှာ လည်း ဆည်းဆာရှိတယ်၊ ညနေမှာ လည်း ဆည်းဆာရှိတယ်၊ အလင်းနဲ့ အမှောင် ကြားကာလ၊ ကျွန်တော် တင်ပြတာ မှန်တယ်မဟုတ်

လား ဆရာ

" ဗျား ...အာ ... မှန်ပါတယ် မှန်ပါတယ် "

"အဲဒီ အချိန်လေးကလည်း ခဏလေး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လုပ်တာက အကြာကြီး၊ ဘီယွန်းသည် ဆည်းဆာပဲ၊ ဆည်းဆာမှာ စတောင်မစနိုင် သေးဘူး၊ ဟိုလူစောင့် သည် လူစောင့်၊ ဟိုဒင်းက နောက်ကျ၊ ဒီဒင်းက နောက်ကျနဲ့ ၊ ဒီတော့ ဂီတဆည်းဆာလို့ ခေါ်ဖို့ မသင့်ဘူး "

" ဟေ ... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ "

" ဂီတ၏ ညနိဒါန်း "

" ဟေ ... ဘယ်လို "

" သဘောပါ ဆရာ၊ သဘောလောက် ပြောပြတာ "

" သော် ... အင်း အင်း၊ အေး ... မင်းရဲ့ အကြံပြုချက်ကို ငါ ဆရာကြီးမြကေတုကိုကော ... ပါမောက္ခချုပ် ဆရာကြီးဦးလှရွှေကိုပါ တင်ပြပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ "

" ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ "

သက်ဝေ လှည့်ထွက်သွားရာ သူ့နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ဦးမြင့်နွယ် ရယ်ရမည်လည်း ခက်၊ မရယ်ရမည်လည်း ခက် ဖြစ်ကျန်ရစ်သည် ။

သက်ဝေက နည်းနည်းတော့ အင်း ... နည်းနည်းမဟုတ်၊ တော်တော် ကို ကြီးကျယ်သည် ။ သက်ဝေ ကြီးကျယ်တတ်ကြောင်းတော့ စံကေးခေါ် ဇော်နိုင်မှ တဆင့် သူ့ကို မိမိအိမ်အတွက် ရှာပေးသူ ဦးတုတ် ဝင်းက ပြောထားနှင့်ပြီးဖြစ်သည် ။

သက်ဝေသည် စကားပြောတွင် ကြီးကျယ်သည် မဟုတ်၊ စိတ်ကူးလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထားဟန်တူသည်။ ။

အင်းလေ . . လူ့ကံကို မည်သူပြောနိုင်မည်နည်း။ ယခုတော့ သက်ဝေသည် မိမိအိမ်၌ ထမင်းချက်။ ထမင်းချက် တင်မက အကုန်လုပ်ရသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့မှာ တော့

ဥပမာ .. ကထိက ဦးသက်ဝေ၊ နိုင်ငံကျော် ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ ဦးသက်ဝေ... သဘောပါ။ သက်ဝေ ပြောခဲ့သလို သဘောလောက်ပါ။

ဦးမြင့်နွယ်၏ မျက်နှာသည် တည်သွားသည် ၊ ခေတ္တဝိုင်နေမိသည်။ ။ ရင်တွင်းတစ်နေရာ၌ ထူးဆန်းသော လှုပ်ရှားမှု တစ်ရပ်ပေါ်လာသည်။ ။

ဪ ... သည် အရွယ်။ ကိုယ်လည်း သည် အရွယ်လောက်က ...

ဦးမြင့်နွယ်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခြည်းထလိုက်သည်။ ။

အပေါ်ထပ်ဆီတက်ခဲ့ပြီး လေ့ကျင့်ရန်သုံးသော ဂေါက်သီးဟောင်းများ ထည့်ထားသည့် အိတ်ကိုယူသည်။ ။ ဝက်ဘ်ခေါ် အမြောက်ရိုက်တုတ်တံကို ကိုင်သည်။ ။

ထိုစဉ် အပြင်မှာ မိုးရွာချသည်။ ။ ဂေါက်သီးအိတ်နှင့် တုတ်တံကိုချပြီး ဦးမြင့်နွယ်သည် ပြတင်းမှ နေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ။ မိုးက ဟုတ်တိပတ်တိ ရွာနေပါပကော ...။

လေ ပြင်းပြင်းတိုက်သည်။ ။ မိုး၏ ငွေမြားတံတို့ က သည်းသည်းစောင်းစောင်း ဈေးကျနေသည်။ ။

ခက်ရချည်ရဲ့ ၊ သည် ပုံဆီ ခက်ရချည်ရဲ့ ၊ ဆောင်း၏ အလှတေ့ ပျက်ရချည်ရဲ့။ ။

အမှန်မှာ ဦးမြင့်နွယ် အစိုးရိမ်လွန်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။

ဆောင်း၏ အလှသည် ကပိုကရီလေး ဖြစ်သွားသည် ဟု မှု ဆိုနိုင်မည်ထင်သည်။ ။ ဪ... ကပိုကရီဟူသည် ကလည်း တစ်မျိုးယဉ်သည်။ ။

မိုးသည် ကြာရှည်မစေနိုင်။ ဆောင်းကဗျာကို ကပိုကရီဖြစ်ရုံ ကျီစယ်ပြီး ရပ်သွားသည်။ ။

မိုးတိတ်အသွားတွင် နေ၏ ရွှေခြည်နုနု ပြန်ပေါ်လာသည်။ ။ မြက်ခင်းနှင့် သစ်ရွက်တို့ ထက် တင်ကျန်ရစ်သော မိုးစက် မိုးပေါက်တို့ က စိန်ပွင့်စိန်မှုန်လို ဝင်းဝင်းလက်နေကြသည်။ ။

တိမ်တစ်သိုက်က ရှမ်းရိုးမကို ကျော်နေကြသည်။ ။ တိမ်ထုဆီမှာ နဂါးငွေ့ပမာ ဖြူဖြူတန်းသည် တွဲရွဲခိုပါသွား၏။

မြေပြင်မှာ နှင်းလွှာသည် ပြာရာမှ ဖြူလာ၏။ နှင်းလွှာဖြူဖြူနှင့် တိမ်နဂါးငွေ့တို့ ရောယှက်ကုန်သည်။ ။

ဆောင်းနှင့်နွေ ရောယှက်ပုံအလှကို ဖွဲ့ဆိုကြသည့် စာအများကို တွေ့ဖူးသည်။ ။ နွေရာသီလည်း မပီတတ်သေး၊ ဝိုးဝါးထွေး၍ ၊ သည် စာက တစ်ခု။

ဆောင်းနှင့်နွေလျှင်၊ ခွဲဝေခြမ်းကြ၊ ဝိုးဝါးမျှ၍ ၊ သည် အဖွဲ့က တစ်မျိုး။

မိုးနှင့်ဆောင်း ရောယှက်ပုံကိုတော့ မစပ်ကြလေဘူးလော။

ဦးမြင့်နွယ်သည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။ ။

မိမိကိုယ်မိမိ သူတကာထက်တော့ ပိုသိသည် ဟု ထင်မိသည်။ ။ မိမိ

ကိုယ်မိမိ လှည့်စားထားခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိ ဟု လည်း ယုံကြည်ထားသည်။ မိမိက စိတ်ပညာဆရာ မဟုတ်လား။

ဘဝဟူသည် ဟောသည် ရာသီလိုပင် ရောရောထွေးထွေးလေး။ ပစ္စုပ္ပန် စိတ်ရောဂါဘဝမှာ အတိတ်မှ အမှတ် အသားတွေ အစွဲအလမ်းတွေ က ဝေဝေဝါးဝါး ရောရောထွေးထွေး ပါဝင်နေကြသည်။

အချို့ အမှတ်အသား၊ အချို့အစွဲအလမ်းတွေက သာယာဖွယ်တွေ၊ ကြည်နူးဖွယ်တွေ။ အချို့ အမှတ်အသား၊ အချို့ အစွဲအလမ်းတွေက ရင်နာဖွယ်တွေ၊ အသည်းနှင့်ဖွယ်တွေ။ ရင်နာဖွယ်တွေ၊ အသည်းနှင့်ဖွယ်တွေကို တန့်န့် မွေးမြူသိမ်းပိုက် ထားပြန်တော့ စိတ်ကျန်းမာရေး မခိုင်လှ၊ အတ္တ-ကရုဏာရှင် ရောဂါသည်။ မမေ့နိုင်သည် ကို ဇွတ်ဖုံး ပျောက်ကွယ်ထားပြန်တော့ စိတ်ဒဏ်ဖြေထားသည့် လှည့်စားသူ၊ ရောဂါမြို့သည့် ဝေဒနာရှင်။

မိမိကိုယ်မိမိ လှည့်စားထားသူတစ်ဦး မဟုတ်ဟု အခုတင် အခိုက်အတန့်လေးအထိ ယုံကြည်ထားသည်။

ဘယ့်နှယ် မိုးနှင့်ဆောင်း ရောပုံအလှ စာလေးတွေကို ဘာကြောင့် အမှတ်မရတော့တာလဲ။ တစ်ကြိမ်တုန်းက ခုံခုံမင်မင် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရွတ်ခွဲမိဖူးလျက်နှင့် ယခု မေ့နေရသလဲ။

ဟင့်အင်း ... မမေ့ပါ။ မမေ့တော့ပါ။

ဟံသာဝတီခေတ် စာဆိုရှင် သျှင်ဓမ္မဓဇ၏ စာပါလေ ..။

ဘာတဲ့

လွမ်းလျက်နေရာ၊ ရွာလသည် လည်း

ထွေလည်မောစွ၊ ရီရောပြုံးဖြမ်း

မိုးချမ်းခါလု၊ ရတုဝဿ

ဟေမာန်လဝယ်၊ ကျတဝေဝေ

စွေတမှေးမှေး၊ သေးတဖွဲဖွဲ

လွမ်းဆေးကြ၍ ... ။

ဪ . . . အဲသည် တုန်းက ခုလိုပင် ဆောင်းနှင့်မိုးနှင့်။ ခုလို တန်ဆောင်မုန်းတော့မဟုတ်။ နတ်တော်လ၊ သဇင်တွေ ပွင့်တတ်သည့် နတ်တော်လပါ ...။

ကြံကြံဖန်ဖန် နတ်တော်လကြီးမှာ မိုးနှောင့်နေသည် ။ ကြံကြံဖန်ဖန် "စင်သီယာနှင့် မိမိ ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည် ။ သူ့နာမည်က စင်သီယာတဲ့ ၊ ကိုယ့်နာမည်က ... အင်းလေး ကိုယ်ဘွဲ့ကတော့ ...

ပုသိမ်မြို့နှင့် ဓားလွယ်ခုတ် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကမ်းနီကျောင်းအနီး၊
စေတီအိုကြီးတစ်ဆူ၏ ခြေတော်ရင်းတွင် ရှင်ပညာသာမိက မျက်စိမှိတ်
လျက် အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်နေသည်။ ။

ငဝန်မြစ်အတွင်း မောင်းနှင့်သွားကြသော မော်တော်စက်သံတို့ ကို
တစ်ချီတစ်ချီ ကြားရသည်။ ။ စောစောက မိုးတစ်ဖြောက် နှစ်ဖြောက်ပင်
ကိုယ်ပေါ်သို့ကျလိုက်သေးသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ပညာသာမိက မျက်
လုံးများကိုမဖွင့်။ ပုတီး စိပ်နေသော လက်များမှ တစ်ပါး ကိုယ်တစ်ခုလုံး
ကို မလှုပ်။ ။

စိပ်နေရသည် က "ဂုဏ်တော်ကွန်ချာ´ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အနု
လောမ ပဋိလောမ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မမှားအောင် စိပ်ရသည် မို့
အာရုံကို ဘေးမလွင့်အောင် ကြီးစွာသောသတိနှင့် ထိန်းထားရသည်။ ။

"အရဟံ-အရဟံ၊ အရဟံ-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ၊ အ
ရဟံ-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-သမ္မာသ
မ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ "

ရှင်ပညာသာမိသည် လေသံဖြင့် နှုတ်မှ လည်း ရွတ်နေ၏။ ။

မော်တော်ဘုတ်သံတစ်ခု ပေါ်လာပြန်၏။ အစကတော့ တိုးတိုး၊ တစ်
စတစ်စနှင့် ကျယ်လာသည်။ ။ ကြားခဲ့ပြီးသော အခြားမော်တော်သံများ

ထက် ကျယ်သည် ။ သည် ဘက်ကမ်းက ကပ်၍ ခုတ်မောင်းသလော။ သည် ဘက်ကမ်းမှာ က ဝဲရှိသဖြင့် မော်တော်တို့ ကပ်၍ ခုတ်မောင်းခဲ့သား။

ရှင်ပညာသာမိသည် လွင့်သွားသောအာရုံကို ပြန်ဆွဲယူရပြန်သည် ။

ဆရာတော်ဘုရားက သင်ကြားထားသည် ။ ဘာဝနာမှာ ခရီးရောက်ဖို့ သမာဓိလိုသည် ။ သမာဓိ ထူထောင်နိုင်ဖို့ က ဧတက္ကဒါရမှ ဖြစ်သည် ။ ဧတက္ကဒါရဆိုသည် က စိတ်ကို အာရုံတစ်ခုတည်းမှာ စိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ပုထုဇဉ်၏ စိတ်က စက္ကန့်မပြတ် ပြေးလွှားနေသည် ။ သည် အာရုံမှ ထိုအာရုံ၊ ထိုအာရုံမှ ဟောဟိုအာရုံဆီ၊ နားနေသည် ငြိမ်နေသည် မရှိ။ ဘာဝနာလုပ်စမှာ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး အလိုလိုက်ထား သော စိတ်သည် ထိန်းနေသည့်ကြားမှ ဟိုပြေးသည် ပြေး လုပ်ဦးမည်။ ပြေးပါစေ ... သတိရလျှင် ပြန်ဆွဲခေါ်ပါ။ ယင်းဝီရိယ ကုသိုလ်သည် ပင် ကြီးလှချေ၏။

ရှင်ပညာသာမိက စိတ်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်များ ၌ သာပြန်ကျက်စားစေပြန်သည် ။

"အရဟံ-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-သုဂတော၊ သုဂတော-ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ"

မော်တော်စက်သံက ရပ်သွားသည် ။ လူသံသူသံများ လည်း ပေါ်လာ၏။ အသံများက တောင်ဘက် ကျောင်းဦးဆိပ်ဆီမှ လာသည် ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း မိမိတို့ ကျောင်းထိပ်မှာ မော်တော် လာကပ်သည် ။ ပုလိပ်မော်တော်လား၊ ကုလားစစ်သား တွေလား၊ အနီးအနားက ရွာတွေကို ဝိုင်းကြဦးမှာ လား။

"အရဟံ-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-သုဂတော-လောကဝိဒူ၊ လောကဝိဒူ-သုဂတော-ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ "

မော်တော်သံရော လူသံတွေပါ တိတ်သွားကြသည် ။ ကျောင်းအောက်ထပ်မှ ငညိုနှင့် နက်ကြောတို့ ဆီးဟောင်သံ ကြားရသည် ။ သို့ရာတွင် သူတို့ ဟောင်သံ၌ ရန်လိုသံမပါ။ ဧည့်သည် လူစိမ်းသူစိမ်းကို ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ဟောင်သော အသံမျိုး ဖြစ်၏။

နောက်ထပ် ဘာသံမျှ အနှောင့်အယှက် မလာတော့။

ရှင်ပညာသာမိသည် ပုတီးကို မှန်မှန် ဆက်စိပ်နေသည် ။

ပုတီးပတ်က စေ့ခါနီးပြီ။

စေ့ခါနီးမှ မှားလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ပတ် အစအဆုံး ပြန်စိပ်ရဦးမည်။

ရှင်ပညာသာမိသည် အာရုံကိုမလွင့်အောင် သတိကို ပိုထိန်း၍ စိပ်သည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ အနုလုံ ပဋိလုံ တစ်ဝါရပြည့်မှ တစ်လုံးချသော ပုတီးစေ့ချင်း ထိသံကိုသာ ကြားနေရတော့သည် ။

သမာဓိအား ပြန်ကောင်းလာခိုက်တွင် မှာ ရှင်ပညာသာမိ၏ နှာခေါင်းတွင် သင်းပျံ့လှသော ရနံ့တစ်ခုကိုရသည် ။ ပန်းရနံ့ပေလော၊ ခက်သည် က သည် နားတစ်ဝိုက်တွင် မွှေးကြိုင်သော ပန်းမျိုးပွင့်သည် အပင်တစ်ပင်မျှမရှိ။ ပြီးတော့သည် ရနံ့မျိုးကိုလည်း ရှေးက တစ်ခါမျှ မရှုရှိက်ဖူး။ ရနံ့က ယဉ်ယဉ်လေး မွှေးသည် ။ ယဉ်ယဉ်လေး မွှေးရုံမက အေးမြမြလည်း ခံစားရသည် ။

ရနံ့အာရုံကို သိမ်းပိုက်ဝေဖန်နေမိရာမှ ရှင်ပညာသာမိတွင် သတိပြန်ဝင်လာသည် ။

ခက်သည် အားကြီးခက်သည် ။ စောစောက နားအာရုံက နှောင့်ယှက်သည် ။ အသံဗလံတွေ တိတ်သွား၍ ဟုတ်ပြီ မှတ်သည် ။ ယခု အနံ့က နှောင့်ယှက်သည် ။

ရှင်ပညာသာမိ၏ စိတ်တွင်း သရိုးသရီဖြစ်မိသည် ။

ရနံ့၊ သင်းလှ ယဉ်လှသောရနံ့၊ ယခင်က တစ်ကြိမ်မျှ မိမိ မရှုရှိုက်မိဖူးသော ရနံ့။

ပန်းရနံ့မဟုတ်နိုင်၊ ပန်းရနံ့မဟုတ်တော့ သဘာဝရနံ့မဟုတ်နိုင်။ သဘာဝရနံ့မဟုတ်နိုင်လျှင် ...။

ရှင်ပညာသာမိသည် မျက်စိကို တင်းနေအောင်ပိတ်သည် ။ ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို အသံထွက်အောင် ရွတ်ပြီး ပုတီး ဆက်စိပ်သည် ။

"... သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ၊ သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ-အနုတ္တရောပုရိသဓမ္မသာရထိ-လောကဝိဒူ-သုဂတောဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ "

ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရ၏။ မြတ်စွာဘုရား ... ရယ်သံ ... မိန်းကလေး ... အဲ မာတုဂါမတစ်ဦး၏ ရယ်သံ။

ရှင်ပညာသာမိခမျာ ပုတီးစိပ်ရင်းက ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထမိသည် ။

ပုတီးပတ်က ပြည့်ခါနီးပြီ။ ပြည့်ခါနီးမှ အနှောင့်အယှက်က လာသည် ။

ပထမ အနံ့၊ နောက်တော့ အသံ .. ရယ်သံ ... မာတုဂါမတစ်ဦး၏ ရယ်သံ။

ရှင်ပညာသာမိ၏ ပုတီးစိပ်နေသော လက်များမှာ မသိမသာတုန်လာ

သည် ။ အသံကမူ အတန်ကျယ်ပြီ။ ကျယ်သောအသံ သိသိသာသာတုန်
နေသည် ။ ရွတ်ဆိုသောနှုန်းလည်း မြန်နေ၏။ တော်ပါသေးသည် ၊ ပု
တီးပတ်က ပြည့်တော့မည်။

" ဘဂဝါ၊ ဘဂဝါ-ဗုဒ္ဓေါ- သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ၊ သတ္တာဒေဝမနုဿာ
နံ-အနတ္တရောပုရိသ မမ္မသာရထိလောကဝိဒူ-သုဂတော-ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပ
န္နော-သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အရဟံ "

ပုတီးပတ် ပြည့်သွားပြီ။ ရှင်ပညာသာမိသည် မျက်စိတို့ ကို မဖွင့်
သေးဘဲ ပုတီးကို ခေါင်းမှ စွပ်ချလိုက်၏။ မျက်စိတို့ ကို ပိတ်လျက်နှင့်ပင်
ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချသည် ။ ပြီးတော့ မျက်စိမဖွင့်သေးဘဲ ငြိမ်လျက်
ထိုင်ရင်း နားစွင့်ကြည့်သည် ။

ဘာသံမျှ မကြားရ။ ဘာသံဆို ဘာသံမျှ မကြားရတော့။

ရှင်ပညာသာမိက မျက်လုံးတို့ ကို ဖွင့်လိုက်သည် ။ ရှေ့တည့်တည့်၌
အိုမင်းယိုယွင်းနေသော စေတီအိုကြီးမှ တစ်ပါး ဘာမျှမရှိ။

ရှင်ပညာသာမိက နံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ကြည့်သည် ။ ဘာမျှ
မတွေ့ရ။

ရှင်ပညာသာမိသည် ကျေနပ်စွာပြုံးပြီး နေရာမှ ထ၍ နောက်သို့ လှ
ည့်လိုက်သည် ။

" အယ် "

မိန်းကလေး မာတုဂါမ။

မာတုဂါမလေးက သစ်ငုတ်တို တစ်ခုထက်တွင် ထိုင်ရင်း မိမိကို ပြုံး
ပြုံးလေးကြည့်နေသည် ။

ထိုင်နေပုံကိုလည်း ကြည့်ပါ။ လှလှပပ သက်သက်သာသာကလေး။ ပေါင်လေးတွေကို ချိတ်ထားသည် ။ ပေါင်တစ်ဖက် ပေါ်တွင် တံတောင် ဆစ်ကွေး၍ ထောက်ထားပြီး ဝိုက်ဝိုက်လေးနေသော လက်ခုံပေါ် မေးလေးကို တင်ထားသည် ။

ရှင်ပညာသာမိ၏ မျက်လုံးတို့ က မတားဆီးနိုင်မီ မာတုဂါမလေး၏ ခြေသလုံးများ ဆီ ရောက်သွားသည် ။

ဂါဝန်နှင့်ဖြစ်သဖြင့် ခြေသလုံးလေးများကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည် ။ ခြေများ တွင် တော့ အဖြူရောင် ခြေအိတ်တို့ ကလေးများ ခံ၍ ရှူးဖိနပ် အနက်လေးများကို စီးထားသည် ။

ရှင်ပညာသာမိက စင်္ကြံတော်နှစ်စုံကို အပေါ်သို့ပင့်လိုက်ရ၏။

မာတုဂါမလေး၏ ကိုယ်ဟန်ကမပျက်။ ပန်းပုရုပ်လေးလိုပင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး မိမိကို ဆက်ကြည့်နေသည် ။

အပြုံးလေးကလည်း သည် အတိုင်း။ နှုတ်ခမ်းဖောင်းဖောင်းလေးတွေက နီပါတ်။ သွားရှည်ရှည် ညီညီလေးတွေက ဖြူပါတ်။ မွေးညင်းစိုစို အကြောစိမ်းစိမ်းနှင့် မျက်နှာလေးကလည်း ဝါဝင်းပါတ်။ အလိုလေး . . . မာတုဂါမလေး လှနိုင်ပါတ်။

ရှင်ပညာသာမိက မာတုဂါမလေးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည် ။

မာတုဂါမလေးက လှုပ်ရှားလာသည် ။ ထိုင်နေရာ သစ်ငုတ်တို့ပေါ်မှ မြေပေါ် ဆင်းရပ်လိုက်ပြီး စကားဆိုသည် ။

" ပြီးသွားပလား "

ရှင်ပညာသာမိက ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

" ဘယ်လောက်ကြာသလဲ "

" ဟိုဒင်း ... တစ်နာရီလောက် "

" အမယ်လေး .. အကြာကြီး မပျင်းဘူးလား "

" မပျင်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ ပျင်းရင် သာသနာ့ဘောင်မှာ မနေနိုင်ဘူး "

" ဘာရယ် ဘာဘောင် "

" သာသနာ့ဘောင် "

မာတုဂါမလေးက နားမလည်ဟန် မျက်မှောင်တွန့်ပြီး ထပ်မေး၏။

" သာသနာ့ဘောင်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ "

ရှင်ပညာသာမိ၌ လည်း ရုတ်တရက် အဖြေမရှိ။ ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ ဝတ်ထားသောသင်္ကန်းကို ကိုင်ပြပြီးဆို၏။

" ဒီလိုဝတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်ရင် သာသနာ့ဘောင်မှာ နေတယ်လို့ ပြောတယ် "

" ဪ .. ဪ .. သိပြီ၊ ဘုန်းကြီးကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ ဒါထက် နင်က ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘာလို့ ဘုန်းကြီးဝတ်ရတာလဲ "

" ငါ ဘုန်းကြီး မဟုတ်ဘူး ... ကိုရင်၊ သာမဏေလို့ လည်း ခေါ်တယ် "

" အင်းပေါ့ ဘုန်းကြီးအသေးစားလေးပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား "

" မဟုတ်ဘူး ။ သာမဏေဆိုတာ သာမဏေ၊ ဘုန်းကြီးဆိုတာ ရဟန်း "

မာတုဂါမလေး မျက်မှောင်တွန့်၍ စဉ်းစားပြန်သည် ။

" အား ... သိပြီ၊ နော့ဗစ်(စ်) .. ယူကရ် အ ... နော့ဗစ်(စ်) "

ရှင်ပညာသာမိက မာတုဂါမလေးကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ အသက်က ဆယ့်သုံးနှစ် ဆယ့်လေးနှစ်လောက် ရှိမည်။ မိမိနှင့် ရွယ်တူခန့် ...။

ရှင်ပညာသာမိက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရပြီး မေး၏။

"ဒကာမလေး နင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဟုတ်ရဲ့ လား "

"အိမ်မှာ ဘုရားစင်ရှိသားပဲ၊ ဘာပြုလို့ မေးရတာလဲ "

"ဘာကြောင့် ငါ့ကို နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြောရသလဲ "

မာတုဂါမလေး၏ မျက်နှာတွင် သရော်တော်တော် အပြုံးပေါ်လာသည်။

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ အဲဒီလိုပြောရမလား ဟုတ်လားရှင် "

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ နင် .. ဘုန်းကြီးနဲ့ စကားမပြောတတ်ဘူးလား "

"ဟင့်အင်း ... တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး"

"ဘုန်းကြီးနဲ့ စကားပြောရင် လူချင်းပြောသလို မပြောရဘူး၊ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်၊ ဒီလိုသုံးရတယ် "

"ဒါပေမဲ့ နင်က ဘုန်းကြီး မဟုတ်ဘူး ဆို ..."

"ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုရင်ကိုလည်း ဒီလိုပဲပြောရတယ်၊ အရှင်ဘုရားလို့ တော့ မခေါ်နဲ့ ၊ ကိုရင်လို့ ပဲခေါ်၊ တပည့်တော် လို့ တော့ ပြော "

"အဲဒီလို မပြောတော့ရော "

"မပြောရင် နင်ငရဲကြီးမှာ ပေါ့ "

မာတုဂါမလေးက ပြုံးနေသည်။ ဘာမျှတော့ မပြော။

" နင် ဘာလို့ ပြုံးတာလဲ "

" ငရဲကြီးမယ်ဆိုလို့၊ ငါက ငရဲမှ မကြောက်တာ "

" နင် တကယ် ငရဲမကြောက်ဘူး "

" မကြောက်ဘူး၊ ဘာမှ မကြောက်ဘူး၊ ဒက်ဒီက မကြောက်တတ်ရဘူးတဲ့ "

ရှင်ပညာသာမိက သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းခါ၏။

" ဒကာမလေး နင်တော့ ဒုက္ခပဲ "

" ဘာဒုက္ခလဲ "

" နင့်ကို ငါသနားတယ် "

" ဘာလို့ သနားရတာလဲ၊ ငါ့မှာ ဘာသနားစရာ ရှိလို့ လဲ "

" နင့်ရုပ်ကလေးက သိပ်လှတယ်၊ ရုပ်လှသူကို ဆုတောင်းကောင်းသူလို့ လူကြီးတွေက ပြောကြတယ်၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုပြီး ဆုကောင်းကောင်း တောင်းခဲ့သူမှ ရုပ်လှတာ ဒကာမလေး "

" ဘာဆိုလို့ လဲ၊ နင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ "

" သည်းခံ ဒကာမလေး သည်းခံ၊ ငါပြောပြမယ်၊ နင်က ငရဲမကြောက်ဘူးတဲ့ ၊ ငရဲမကြောက်တော့ အကုသိုလ်တွေ လျှောက်လုပ်တော့မယ်၊ အကုသိုလ်လုပ်ရင် နောင်ဘဝမှာ ဒကာမလေး လှတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါကို ငါသနားလို့ "

မာတုဂါမလေး၏ မျက်နှာသည် တွေဝေသွားသည် ။ မပွင့်တပွင့်လည်း မေး၏။

" အဲဒါ တကယ်ပြောတာလား "

" ကျမ်းမှာ ဖတ်ဖူးတာ ငါပြောတာ၊ မယုံရင် ကျောင်းပေါ်သွားပြီး ဆရာတော်ကြီးလျှောက်ကြည့် "

" ဟင့်အင်း ... ကျောင်းပေါ် သွားရင် ဖိနပ်ချွတ်နေရဦးမယ် "

ရှင်ပညာသာမိသည် မာတုဂါမလေး၏ ခြေထောက်ဆီ ငုံ့ကြည့်သည်။
" ဪ ... သူလည်း ခုမှ သတိရသည်။ "

" နင်.. ဖိနပ်မချွတ်ချင်လို့ ကျောင်းပေါ်လိုက်မသွားတာ ... ဟုတ်လား "

" ဟုတ်တယ် ခြေထောက်ကော ခြေအိတ်ကော ပေကုန်မှာ ပေါ့ "

" အဲဒီလိုဆိုရင် နင်ပိုဆိုးပြီ၊ အခု နင်ရပ်နေတာက ဘုရားမြေ "

မာတုဂါမလေး၏ မျက်လုံးဝန်းဝန်းလေးများ ပြူးသွားသည်။ လျှာလေးလည်း တစ်လစ်ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် လေသံပျော့ပျော့နှင့် မေး၏။
"

" ဘုရားမြေပေါ်မှာ မသိလို့ ဖိနပ်စီးတာလည်း ငရဲကြီးတာပဲလား "

" ကြီးတာပေါ့၊ နင် ... ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဆိုတာ ကြားဖူးလား "

မာတုဂါမလေးက ခေါင်းခါပြု၏။

" ဒါဖြင့် အဇာတသတ်ကော "

" နေဦး ဟိုဒင်း သူ့အဖေသူ ပြန်သတ်တဲ့ လူ မဟုတ်လား "

" ဟုတ်တယ်၊ ဗိမ္ဗိသာရဆိုတာ အဇာတသတ်ရဲ့ အဖေပေါ့၊ အဲဒီ ရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ အသတ်မခံရခင် ခြေဖဝါးကို ဓားနဲ့ ခွဲပြီး ဆားအသိပ်လည်း ခံရသေးတယ် "

" အမယ်လေး ကြောက်စရာကြီး "

"အင်း ... ကြောက်စရာကြီးပေါ့၊ အဲဒါ ဟိုဘဝက ဘုရားမြေပေါ် ဖိနပ်စီးခဲ့မိလို့ တဲ့ " မာတုဂါမလေးသည် သူ့ဖိနပ်ကို သူပြန်ငုံကြည့်၏။ ချွတ်တော့မယောင် ကုန်းကိုင်လိုက်ပြီးမှ ပြန်မော့ကြည့်၏။ မျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေရှာ၏။

သည် လိုဆိုပြန်တော့ ရှင်ပညာသာမိ၏ ရင်တွင်းမှာ ကရုဏာ ပေါ်လာသည် ။

" မသိလို့ လုပ်မိတာက အပြစ်မကြီးပါဘူး၊ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ကန်တော့လိုက်၊ ကန်တော့ရင် အပြစ်တွေအားလုံး ကျေတယ် " " တကယ်ပြောတာနော် "

" တို့ ... ဘုရားသားတော် ဆိုတာမျိုးက ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောဘူး "

မာတုဂါမလေးသည် ခြေအိတ်နှင့် ဖိနပ်ကို လျင်မြန်စွာ ချွတ်သည် ။ ပြီးတော့ စောစောက ရှင်ပညာသာမိ ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်ခဲ့သော ဖျာကြမ်းလေးပေါ် ထိုင်၍ စေတီတော်ကို ဦးချသည် ။ ဦးချပြီးမှ လှည့်မေး၏။

" ဘယ်လိုပြောရမှာ လဲ "

" ဘာကိုလဲ "

" ဘုရားကို ဘာပြောရမှာ လဲ "

" ဪ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ နင် ... ဘုရားရှိခိုး မရဘူးလား "

မာတုဂါမလေးက ခေါင်းခါပြ၏။

" ကဲ ... ဒါဖြင့် လိုက်ဆို ... လိုက်ဆို "

ရှင်ပညာသာမိက တိုင်ပေးသည်။ ။ မာတုဂါမလေးက လိုက်ဆိုသည်။

။

" ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ တည်းဟူသော ကံသုံးပါးတို့ တွင် တစ်ပါးပါးသော ကံဖြင့် ပြစ်မှားကျူး လွန်မိသည် ရှိသော်၊ ထိုအပြစ်တို့ ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ၊ ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာ ရတနာ၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ ကို ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မြောက်အောင်၊ ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏ ဘုရား "။

ရှိခိုးအပြီး၌ မာတုဂါမလေးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ မျက်နှာလေးက ပြုံးရွှင်ကြည်လင်နေ၏။

" အပြစ်တွေ အကုန်ကျေရောလား "

" အင်း ... ကျေရော "

" သိပ်ကောင်းတာပဲ "

" ဘာသိပ်ကောင်းတာလဲ "

" နင် ... အဲ ...ကိုရင် ရှေ့က ပြောပေးတာလေ "

" ဒါ.. ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ရှေ့က ဆိုရတာပဲ၊ မရဘူးလား "

မာတုဂါမလေးက ဟင့်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြီး "အိမ်မှာ ဘုရားမှ မရှိခိုးတာ" ဟု ဆိုသည်။ ။

" ကျောင်းမှာ ကော မသင်ပေးဘူးလား "

" ကျောင်းမှာ က သီချင်းပဲ ဆိုရတာ "

" နင်ဘယ်ကျောင်းနေလဲ "

" အင်းဂလစ်(ရှ်) မက်သောဒစ်(တ်) "

" အဲဒီကျောင်းက ဘယ်မှာ ရှိတာလဲ "

" ရန်ကုန်မှာ "

" နင် ရန်ကုန်က လာလည်တာလား "

" မဟုတ်ဘူး ၊ အခု ဒက်ဒီက ဒီပုသိမ်ကို ပြောင်းလာတာ၊ စင်သီယာ လည်း လိုက်လာရတာပေါ့ "

" ဘယ်သူ "

" စင်သီယာ၊ အဲဒါ နာမည်၊ စင်သီယာ့နာမည် "

" စင်သီယာ ... " ရှင်ပညာသာမိသည် နာမည်လေးကို တိုးတိုးရွတ်ကြည့်၏။ ဪ... လူလေးလှသလို နာမည်လေးကလည်း လှသည် ။ စင်သီယာတဲ့ ... ။

" စင်သီယာဆိုတော့ လနတ်သမီးလေး၊ ဒီလို အဓိပ္ပါယ်ရတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား "

မျက်လုံးလှလှလေးများ ပြူးကျယ်သွားကြပြန်၏။

" ကိုရင်က အင်္ဂလိပ်စကား တတ်သလား "

" တစ်လုံးနှစ်လုံးတော့ ကိုယ် ... အဲ... ကျုပ် တတ်ပါတယ် "

စင်သီယာက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပြီး ဖိတ်ခေါ်၏။

" လာ .. ကိုရင် ဟောဟိုနား သွားရပ်ကြည့်ရအောင် "

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စင်သီယာက ရှေ့မှ နေ၍ မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ သွားသောကြောင့် ရှင်ပညာသာမိလည်း လိုက်ခဲ့၏။

ဒီရေကျချိန် ဖြစ်သဖြင့် ငဝန်မြစ်တစ်လျှောက်မှာ လတာတို့ ပေါ်နေသည်။ ရေသူတံငါတို့ လတာစပ်၌ ငန်းဝင်း ဆင်နေကြ၏။

ငဝန်မြစ်သည် သည် နေရာမရောက်မီက ကွေ့ဝိုက်ပြီး သည် နေရာကို ရေဦးသန်သန် ထိုးလာဘိသည်။

စင်သီယာနှင့် ရှင်ပညာသာမိတို့ ရပ်နေရာ မြစ်ကမ်းပါးက အတန်မြင့်သည်။ အောက်ခြေ၌ ကမ်းစပ်တွင် ရှေးက ရေတိုက်စားသဖြင့် ပြိုပျက်ခဲ့ရသော စေတီတို့ မှ အုတ်ဟောင်းအုတ်ပျက်များကို မြင်ရသည်။ ရေပြင်မှာ တွေ့ ဝဲကန်တော့တွေ့ ထိုးနေ၏။ ဗေဒါတစ်သိုက်သည် ဝဲမိ၍ ချာချာလည်နေကြ၏။

ညနေစောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြစ်တစ်ဖက်တစ်ချက် တောတန်းတို့ ထက် နှင်းပြာပြာတို့ နေကြသည်။

အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ရောင်ကား ဆောင်းဝယ်တွေ့နေကျ အပြာဖျော့ဖျော့ထက် နှင်းမြူကမ္ဘာလားပါးပါး လွှမ်းထားသည့် မီးခိုးမကျတကျ အရောင်တည်း။ တိမ်ဟူ၍ မျှင်မျှင်သွယ်သွယ် ဟိုတစ်တန်း သည် တစ်တန်းသာရှိသည်။

အနောက်ဘက် ကောင်းကင်တွင် သာ တိမ်တောင်တို့ လည်း ဆင်လာနေ၍ ရောင်မျိုးလည်း ကြွယ်နေသည်။ ရောင်မျိုး ကြွယ်သည် ဟု ဆိုပေမယ့် လိမ္မော်ရောင်ကသာ ကြီးစိုးနေသည်။ လိမ္မော်ရွှေရောင်သည် မြစ်ပြင်ကိုလည်း ဝင်းဝင်းလက်အောင် ထိုးထားသည်။ ဩော် ... စင်သီယာ၏ ကိုယ်ပေါ်ကိုလည်း လဲ့လဲ့ရွန်းအောင် ကျရောက်နေသည်။

" မနက်တုန်းက မိုးရွာသေးတယ် "

စင်သီယာက မှတ်ချက်ချသည် ကို ရှင်ပညာသာမိက

ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

" ဟောဟိုတိမ်ကြီးတွေ တက် လာပြီးရင် မိုးထပ်ရွာဦးမလား မသိဘူး "

စင်သီယာက ခရမ်းရင့်ရောင် တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးဆို၏။

" အင်း ... ရွာချင်ရွာမှာ ပဲ "

" ပုသိမ်မှာ ဒီလိုပဲ ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးရွာသလား "

" ပုသိမ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားနေရာတွေမှာ လည်း ဒီလိုပဲ ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးရွာတဲ့ အခါ ရွာပါတယ် "

" ဘယ်နေရာတွေ ရွာလို့ လဲ "

" ဒီလိုတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ကျုပ်ကလည်း တခြားနေရာတွေ သိပ်ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး "

" ဒါနဲ့ တခြားနေရာတွေမှာ ဆောင်းတွင်းကြီး မိုးရွာတယ်ဆို "

" အဲဒါက ကျုပ် စာတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာ "

" စာတွေထဲမှာ ... အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ "

" ဪ ... ကဗျာတွေကို ပြောတာပါ "

" ကဗျာတွေထဲမှာ ဆောင်းတွင်း မိုးရွာတယ်လို့ ပါတယ် "

" ပါတယ် .. ရှင်သူရဲဆိုတဲ့ စာဆိုကြီးက ဟောဒီလို စပ်ထားတယ်၊ သူ့မြေသူ့မိုး၊ လွှမ်းစိုးစိမ့်ကြောင်း၊ မငြိမ်တောင်းလျှင်၊ စစ်ပြောင်းချီခါ၊ မင်းရေးရာကြောင့်၊ လွမ်းရှာတုံတုံ၊ ရွှေရင်ဆုံကို၊ မလှုံရဘဲ၊ တပ်သာထဲဝယ်၊ သူရဲမယ်သူ၊ သည် မှာ ဟူသို့၊ လှောက်ကူမိုးသက်၊ ဆောင်းနှင့်ဖက်

သည် ၊ မြစက်မချမ်းနိုင်တကား ... တဲ့ ၊ ဒကာမလေး နားလည်လား "

စင်သီယာက တစ်စုံတစ်ရာ မကျေနပ်ဟန် မျက်နှာလေး စူပြု၏။

" ဒကာမလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ၊ နာမည်ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား "

" ကျုပ်တို့ က ဒီလိုပဲ ခေါ်ရတယ် "

" အဲဒါ အဘွားကြီးတွေကိုခေါ်၊ စင်သီယာကို မခေါ်နဲ့ "

"ကောင်းပါပြီလေ၊ စင်သီယာ နားလည်သလား "

" ဟင့်အင်း ... ဒါပေမဲ့ နားထောင်လို့ ကောင်းတယ်၊ ကိုရင့်အသံက သိပ်ကောင်းတာပဲ "

" ရော ... ခက်လှချည်ရဲ့ ၊ ကျုပ်က သီချင်းဆိုပြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ စာရွတ်ပြတာ "

" အင်းလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားထောင်လို့ ကောင်းလို့ ကောင်းတယ်ပြောတာ "

"ထားပါတော့လေ၊ အဲဒီစာထဲက လှောက်ကူမိုးသက်၊ ဆောင်းနှင့်ဖက်သည် ဆိုတာဟာ ဆောင်းကာလ မိုးကိုဖွဲ့တာ "

" ဘာပြုလို့ ဖွဲ့ရတာလဲ "

" လွမ်းလို့ ဖွဲ့တာပေါ့ "

" ဆောင်းတွင်း မိုးရွာတာ လွမ်းလို့ ၊ ဟာဟာ .. ရယ်စရာကြီး "

ခက်ပေပြီ။ အင်း ... ဘုရားရှိခိုးပင် မတတ်သူကို မိမိက ကဗျာရွတ်ပြမိသည် ကိုး။

ရှင်ပညာသာမိက စကားကိုလွှဲပြီး သိလိုရာကို စုံစမ်းသည် ။

" စင်သီယာ ... အဲဒီကိစ္စကို ပြောင်းလာတယ်ဆိုတော့ အစိုးရ အရာရှိပေါ့ ဟုတ်လား "

" ဟုတ်တယ် ဒီစီ ... ဟိုဒင်း ... အရေးပိုင် "

" ဪ ... "

ရှင်ပညာသာမိက အရေးပိုင်သမီး စင်သီယာကို အံ့ဩစွာနှင့် ကြည့်သည် ။ ဘာကြောင့်မသိ၊ စိတ်တွင်း၌ ညှိုးငယ် ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်သွားမိသည် ။

" ဒီမှာ ကိုရင် "

" ဟာ ... အင် ... "

" ဆရာတော်ဘုရားက ဗေဒင် သိပ်မှန်သလား၊ ဟုတ်လား "

" ဗေဒင်မဟုတ်ပါဘူး၊ အကြားအမြင်ရတာ "

" အဲဒါက ဘာပြောတာလဲ "

" သီလဖြူစင်ပြီး အကျင့်သိပ်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သာမန်လူတွေ မမြင်နိုင်တာတွေ၊ မကြားနိုင်တာတွေကို မြင်နိုင်တယ်၊ ကြားနိုင်တယ် "

စင်သီယာက ပြုံးသည် ။

" ကိုရင်ကော အဲဒီလို မြင်နိုင် ကြားနိုင်သလား "

" တောက်တီးတောက်တဲ့ ကျုပ် ဝမ်းလားနေပါဦးမယ် "

" ဒါပေမဲ့ ခုနင်က ကိုရင်လည်း ပုတီးစိပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား "

" ကျုပ်က အခုမှ စကျင့်ရတာ "

" အင်းလေ ကျင့်ပေါ့၊ အခု မာမီရယ်၊ ဝန်ထောက်ကတော်ရယ်၊ ဝန်ထောက်ရယ်၊ စာရေးကြီးရယ်၊ သူ့မိန်းမရယ်၊ ဗေဒင်လာကြည့်ကြတာ တဲ့ ၊ ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ ဆင်းလာကြပြီ၊ ဒီမှာ ကိုရင် "

" အင် "

" ကိုရင်လည်း ကျင့်ပေါ့၊ ကိုရင် အကြားအမြင်ရရင် စင်သီယာ ဗေဒင်လာကြည့်မယ်၊ အဲဒီတော့ လှူစရာတွေလည်း ယူလာခဲ့မယ်၊ သင်္ကန်းလည်း ဝယ်ပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ "

ရှင်ပညာသာမိ ဘာဖြေရမှန်းမသိ၊ သူ့စကားက ငိုရလည်း ခက် ရယ်ရလည်း ခက်။

" ဖြေလေ ကိုရင် "

" အင်း ... အဲ... ကျုပ် မှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ် "

" အိုကေ ... ဆီးယူ ... ဘိုင့်ဘိုင် .. ကိုရင် "

စင်သီယာက သူ့ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ဖိနပ်လေးများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်လျက် ပြေးခွာထွက်သွားသည် ။ မော်တော်က စက်သံတဘုတ်ဘုတ်ဖြင့် ကမ်းမှ ခွာကာ ပုသိမ်ဘက်သို့ စုန်ခုတ်သွားသည် ။

ကမ်းပါးထိပ်မှ နေ၍ ရှင်ပညာသာမိသည် မော်တော် မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည် အထိ ငေးကြည့် ကျန်ရစ်သည် ။

ရေစုန်မို့လည်း မြန်သည် ။ မြစ်က ကွေ့နေတော့ မျက်စိတစ်ဆုံးဟူသည် က မရှည်လှ။ နေကျသွားပြီမို့ နှင်းဖြူဖြူတို့ ကလည်း ပိတ်ဆီးစပြုပြီ။

(၈)

နေကျသွားပြီမို့ နှင်းဖြူဖြူတို့ က ပိတ်ဆီးစပြုပြီ။

ရှမ်းရိုးမကို ကျော်၍ လက စောစောထွက်နေသည် ။ ဦးမြင့်နွယ်မှာ
နောက်ပါးမှ အသံကြောင့် အတွေးနယ်မှ လန့်နိုးလာ၏။

" ခြောက်နာရီ ထိုးတော့မယ် ဆရာ၊ ရေချိုးဦးမှာ လား "

" ဪ ... အေးအေး ... သက်ဝေ၊ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏပါပဲ၊
မင်းပြင်စရာရှိတာ ပြင်ထားတော့ " " စိတ်ချပါ ဆရာ "

* * * * *